

PERGAMEN

Rytíř

Jiří z Mohelnice

Dotulný poustevník

Rozhovory

Zajímavosti

Zábava

Poučení

Patron čísla

Úvodník

Krásný den, přátelé středověku! Máme tady další měsíc. Začal podzim a Vy držíte v rukou další vydání našeho časopisu. Tento

výtisk bude, dovoluji si tvrdit, od těch předchozích i budoucích mírně odlišný. Patronem tohoto čísla je Jirka- potulný poustevník. A to znamená, že jistě zabrouzdáme do oblasti víry, k Bohu, ale jistě i k jiným a zajímavým všedním radovánkám. Máme za sebou povedené setkání v Říčkách, kde jsem měl tu čest poprvé v životě vidět svět z hřbetu statného oře. A za to bych chtěl moc organizátorům poděkovat. Nebudu Vás dále zdržovat. Jistě jste dychtiví a lační po dalších řádcích a informacích, které náš patron pro Vás má. Tak tedy, pohodlně se usadte, provoňte okolí dobrou kávou či čajem a pust'ťe se do toho!

Lord Martin Lví srdce.

Patron čísla

Patronem tohoto čísla je rytíř Jiří z Mohelnice, potulný poustevník. Jiří je v našem spolku od počátků a je a byl našim hodnotám věrný i v době, kdy se řešil nový spolek, čehož si všichni nesmírně vážíme. Tento muž, jenž zasvětil svůj život Bohu, je pro nás všechny nevysychající studnicí informací, rád poskytne své vědomosti každému, kdo poslouchá a rád každého vyslechne. Jiří je výborný šachista a rád nás seznamuje se zajímavými deskovými hrami. Jeho životní cestu, jeho záliby i neřesti si jistě rádi přečtete v dalších článcích a rozhovoru.

Facebook

Náš spolek Vás rád přivítá v našem kolektivu. Pokud však nemáte ještě odvahu se stát nějakou středověkou postavou, určitě se přidejte do naší skupiny, kterou spravujeme na facebooku. Najdete ji pod názvem Spolek přátel středověku - Holota vesnická a měšťanská.

Budeme se na Vás těšit. V této skupině najdete

aktuální informace, zajímavé články a můžete s námi komunikovat.

Müglitz

Město v Olomouckém kraji, které se česky nazývá Mohelnice. Nachází se v úrodné kotlině obklopené ze tří světových stran horami (Hrubý Jeseník, Zábřežská vrchovina), kterou protéká řeka Morava. Žije zde přibližně 9 100 obyvatel.

Díky těmto příznivým podmínkám zde existovalo osídlení již od pravěku a Mohelnice byla i postupem doby důležitým městem v rámci regionu. Ve středověku město patřilo k centřům obchodu a vzdělání na severní Moravě, nevyhnulo se však decimujícím katastrofám jako byl mor, povodně a požáry. Kromě toho bylo několikrát vydrancováno nepřátelskými vojsky, naposledy v 18. století během válek o rakouské dědictví. Další důležitou změnou v historii města bylo vysídlení původní většinové německé

populace po konci druhé světové války a příchod nových českých obyvatel na jejich místo.

Dnes je město významné kromě svého průmyslu (Hella Autotechnik, Siemens) především jako důležitý dopravní uzel, kde se napojuje silniční trasa z Hradce Králové na již zprovozněný úsek dálnice D35 směrem na Olomouc a na silnici I/44 směrem na Jeseník a dále do Polska. Koná se zde každoročně také řada kulturních,

společenských a sportovních akcí, které příznivě podporují také turistický ruch. Součástí obce je sedm místních částí a Mohelnice je také centrem Svazku obcí mikroregionu Mohelnicka.

První osídlení území dnešní Mohelnice proběhlo již v pravěku před zhruba 8000 lety, kdy se zde nacházela jedna z osad zemědělců a pastevců dobytka (lidí tzv. kultury lineární keramiky), kteří přišli na území Česka z Blízkého Východu.

Pozůstatky těchto osídlení byly objeveny v lokalitě bývalého místního cukrovaru v místech štěrkopískoven a přinesly v roce 1999 i jedinečný objev monoxylu, tj. pravěké lodi, vydlabané z jediného kusu dřeva.

Toto osídlení ale ve 3.–4. století př. n. l. ustoupilo Keltům (tzv. laténské kultury), kteří zde založili několik osad (kromě Mohelnice

i v Moravičanech, Polici nebo Libivě). Z této doby byly nalezeny železné

nástroje, zbraně i

šperky, stejně tak jako keramika či vlastní mince. Keltové byli nicméně na přelomu letopočtu vytlačeni z tohoto území vpády Germánů. Ti sami byli přibližně v 9. století nahrazeni Slovany, kteří zde založili dvě větší zemědělská

osídlení – kromě Mohelnice i v Moravičanech. K rozvoji osad došlo zejména po roce 1000, kdy se v Olomouci usadila přemyslovská knížata.

První písemná zmínka o obci (Mogilnici) pochází z roku 1131, kdy ji jako

majetek metropolitní olomoucké kapituly jmenoval olomoucký biskup Jindřich Zdík. Ve 13. století se jádro osídlení přestěhovalo kvůli pravidelným záplavám a případné lepší obraně na malou vyvýšeninu, tvořící dodnes centrum města. V roce 1275 zde vznikla zřejmě první škola na území severní Moravy, přiřazená k místní faře. Na začátku 14. století postihly Mohelnici dvě morové epidemie, v roce 1322 pak byly u města vybudovány hradby a vodní příkop. Ani ty ale nedokázaly zadržet husitská vojska, která 28. října 1424 město dobyla a vypálila, hradby pobořila a na 700 obyvatel zabila. Hradby i zbytek města byly obnoveny až během 16. století, z této doby je i zachovaná severní (tzv. dolní) brána.

Dva mohelničtí rodáci se v 16. století stali pražskými arcibiskupy – nejprve to byl Antonín Brus a po něm Martin Medek, oba městu finančně přispívali na úhradu dluhů či rozvoj. Během třicetileté války bylo město nejprve roku 1623 dobyto protihabsburskými vojsky vedenými Gabrielem Betlenem (ve 40. letech 17. století bylo město dobyto

Navštivte
Mohelnici. Je
krásná!

ještě několikrát a 17. června 1642 i vypáleno) a poté zde vypukla další epidemie moru. V Mohelnici byl také v roce 1680 zadržen a o pět let později v čarodějnickém procesu i upálen Kryštof Alois Lautner, katolický duchovní a ústřední postava románu a filmu Kladivo na čarodějnice. V roce 1713 s příchodem Franze Ulricha z Mimoně začala ve městě výroba sukna, která se brzy stala důležitou součástí místního průmyslu a živila velkou část obyvatelstva.

V polovině 18. století bylo město během válek o rakouské dědictví opět několikrát napadeno a vyplněno. Po konci období bojů došlo k rozvoji města – roku 1775 zde byl otevřen poštovní úřad, v roce 1787 pak byla městská rada nahrazena voleným magistrátem v čele s purkmistrem, roku 1833 spojila město s Olomoucí a Prahou pravidelná dostavníková linka, v letech 1845–1846 ji nahradila železnice a v roce 1848 zde vznikla telegrafní stanice. V 60. letech 19. století byla ve městě vybudována kanalizace a v roce 1874 otevřena první měšťanská škola.

V roce 1904 byla postavena elektrotechnická továrna firmy Ludwig Doczekal & Company, která se později stala majetkem MEZ Moravských elektrotechnických závodů a po roce 1989 součástí koncernu Siemens. Dne 16. října 1910 se v Mohelnici díky místní elektrárně poprvé rozsvítilo elektrické světlo. Jako součást tzv. Sudet bylo město s velkou většinou německého obyvatelstva ještě před vypuknutím druhé světové války dne 10. října 1938 obsazeno říšskoněmeckým vojskem. Osvobozeno od německých ozbrojených sil bylo až 9. května 1945 postupující Rudou armádou.

Německé obyvatelstvo bylo poté většinou vysídleno, čímž se město částečně vylidnilo. Volné domy a byty byly nabídnuty Čechům. Po nástupu komunismu v roce 1948 proběhlo několik neúspěšných pokusů o založení JZD. To vzniklo

nakonec až v roce 1957. Postupně k němu byla připojována družstva z okolních obcí, které byly k Mohelnici připojeny roku 1976.

Po roce 1989 došlo k rychlému rozvoji města – např. výstavba jižního obchvatu, průmyslové zóny či výrazné rozšíření nabídky služeb.

Představujeme

Rytíř Jirka, patron čísla si Vám dovoluje představit Antonína Bruse z Mohelnice, arcibiskupa, který byl pokrokový.

Jednání tridentského koncilu je v plném proudu. Když český arcibiskup chce pro svoji zemi získat

povolení přijímání pod obojí, církevní sněm se od kacířského požadavku distancuje a nechá rozhodnutí na samotném Svatém

otci.

Brus nakonec dosáhne svého. To ale není všechno. Chce ještě více...

Z Vídně přes Linec a dál přes zasněžené Alpy. "Trmácet se přes hory v tom největším nečase nebude dvakrát příjemné," stýská si nově jmenovaný pražský arcibiskup Antonín Brus z Mohelnice (1518-1580). Jmenovací bulu, kterou papež Pius IV. (1499-1565) opatřil 5.

září 1561 svojí pečeti, dostal na konci prosince. Ani se nestihl v arcibiskupském úřadu ohrát a už se má coby zástupce císaře Ferdinanda I. (1503-1564) vydat na koncil do italského Tridentu. Jenže povinnost je povinnost.

Na tridentský koncil odjíždí nový arcibiskup přijíždí s doporučením, aby se s nekatolíky v Čechách zacházelo mírně. Jednání se táhnou. Brus je ale tou pravou osobou, která dokáže najít společnou řeč i mezi lidmi s opačnými názory.

Pokouší se vyjednat u papeže přijímání pod obojí pro Čechy. Jeho úsilí církev nerozdělovat, ale naopak sjednocovat, se naštěstí nemine účinkem. Papež Pius IV. svým breve

(krátká písemnost vydávaná papežskou kanceláří - pozn.

red.) z 16. dubna 1654 nakonec potvrzuje, že Češi opravdu mohou přijímat pod obojí. Když je v červenci 1564 listina přečtena ve Svatovítské katedrále, vypadá to jako malé vítězství ultrakvistů.

Arcibiskupství zastřešuje katolické i kališnické vyznání, proto se

povinností arcibiskupa stává světit kněze obojí víry. "Jinak prozíravý a rozumně uvažující arcibiskup se v jedné věci mýlil: předpokládal, že pokud nebude ultrakvismus pronásledován, jeho vyznavači časem sami přijdou na to, že jsou pobloudilými ovečkami, a sami se pokorně vrátí do laskavě odpouštějící náruče matky - církve katolické," píše současný český autor Tomáš Koutek. Obě vyznání,

katolické i kališnické, potom vedle sebe existují až do roku 1622, kdy kališnictví arcibiskup Jan Lohelius (1549-1622) zakáže na základě rozhodnutí papeže Řehoře XV. (1554-1623). Zmírnění napětí mezi katolíky a kališníky bere arcibiskup Brus na koncilu za svůj úkol, ale nejde o jedinou věc, kterou by rád prosadil.

"Neúspěšná byla Brusova tridentská snaha o povolení manželství katolických kněží. Tuto revoluční myšlenku papež jednoznačně shodil ze stolu," dodává Koutek.

Problémem zůstává financování arcibiskupství. Naštěstí je tu ale řád křižovníků s červenou hvězdou, jehož je sám Brus velmistrem. Bohatý řád se na dlouhých 120 let stává pro arcibiskupství zdrojem peněz na běžný provoz.

"Spojení velmistrovství křižovníků s červenou hvězdou, jehož řádové statky byly po zcizení v husitském období téměř všechny vykoupěny a velmistr byl finančně zcela nezávislý, s arcibiskupstvím, které bylo

bez statků a peněz, se ukázalo jako jediné tehdy možné řešení situace církve v zemi," vysvětluje současný český historik Milan M. Buben. V neuvěřitelně složité situaci dokáže Brus obratně bruslit tak, aby si zcela neznepřátelil Čechy a zároveň vyhověl jak státu, tedy císaři, tak i papežské kurii. "Jeho postavení bylo více než složité a manévrování mezi potřebami a nátlakem státu - jako například při svěcení utrakvistických kněží, ke kterému ze strany státu byl nucen, nicméně mu kurie tuto činnost zakazovala - patřilo k jeho každodenním starostem," jak objasňuje Skýbová.

Za svoje mistrovské umění uzavírat kompromisy by si Brus zasloužil kardinálský klobouk, na tom se shodují už doboví kronikáři. Svědomitý, obětavý, takovými přídatnými jmény Bruse označují. Mají pravdu.

Jenže Brus má smůlu. Po smrti papeže Pia IV. ztrácí veškeré naděje kardinálskou hodnost získat. A ve stáří už mu o

to ani nejde, trápí ho různé neduhy. Bojuje se záchvaty pakostnice, po kterých musí ležet na lůžku i několik měsíců a trápí ho ledvinové koliky.

Přesto do posledních dnů věrně slouží církvi. Ještě 20. srpna 1580 světí chrám Všech svatých na Pražském hradě a osm dní později klidně ve spánku umírá.

Typ na výlet

Nejvýznamnějšími událostmi v dějinách mohelnicka byly bezesporu díky knize i filmu Kladivo na čarodějnice, čarodějnické procesy. Navštívíte-li Mohelnici, můžete v nedalekm Šumperku navštívit expozici čarodějnických procesů, která je zajímavá a interaktivní naprosto vás vtáhne do děje. V Expozici čarodějnických procesů nahlédnete za oponu

děsivého, ale zároveň fascinujícího období šumperských dějin, kdy město zasáhly procesy s domnělými čarodějnicemi.

Stálá expozice, která dokumentuje neblaze proslulé inkviziční procesy v letech 1679–94, které otřásly dějinami města Šumperka a blízkého okolí se nachází ve sklepení Evropského domu setkávání, nebo-li v tzv. Geschaderově domě.

Prostřednictvím audioprůvodce guidePORT™ uslyšíte hlas samotného inkvizitora Jindřicha Františka Bobliga z Edelstadtu, který

Vás expozicí provede. Není bez zajímavosti, že právě v tomto domě v 17. století bydlela rodina Heinricha Peschkeho, právě on a jeho žena Marie se stali nejstatečnějšími oběťmi Bobligova řádění. Více však už v samotné expozici...

Geschaderův dům je také jedním ze zastavení na „Čarodějnické cyklotrase“ vedoucí po stopách čarodějnických procesů od Mohelnice přes Šumperk až do Zlatých Hor.

Délka prohlídky trvá cca 40 minut. Každý účastník obdrží po zaplacení vstupenky průvodcovský systém guidePORT™, ze kterého se dozví zajímavosti o čarodějnických procesech z 2. poloviny 17. století i o samotné expozici. Sklepení je vybudováno tak, aby se zde návštěvník mohl pohybovat sám a přecházet z jednotlivých prostor do druhých bez doprovodu průvodce.

Inkvizitor

Postava v šedém hábitu na Tebe se dívá

Hlava kapucí přikrytá oči bystré skrývá

Kolem pasu z provazu pásek mívá

Ten pohled poslední v životě bývá

Jsi- li hříšník třes se strachy

On odhalí i skryté hříchy

Rozpozná lehce vinných pachy

On nad bolestí viníků válí se smíchy

U hrobu opřený s pohledem na Tebe

Sleduje i Tvoje činy

Pod nohama peklo a nad hlavou nebe

On ví kdo je vinný

Vyčkává dlouze jak na lovu aligátor

Pak však sevře své čelisti

Když veme do parády si Tě inkvizitor

Poslední soud brzy Ti zajistí

Ordál

Soudní souboj (také sedání, bitva, pole, latinsky duellum, iudicium pugnae, campus) je souboj připouštěný při soudním řízení jako důkazní prostředek. Jednalo se o iracionální důkaz, ordál, kde se předpokládalo, že Bůh nenechá prohrát bojovníka, na jehož straně je pravda.

Charakteristika Bojovalo se zpravidla stejnými zbraněmi. Buď koňmo a s kopími (šlechtici), nejběžnější byl boj pěšky s meči a štíty, u nesvobodných se někde připouštěl jen boj kyji. Pravidla souboje často upravovala účast

objektivně slabších soupeřů (žen, nezletilých), ti mohli buď zvolit zástupce, nebo byl muž znevýhodněn (bojoval po pás v jámě). Souboje se vyvinuly v starém germánském právu zřejmě v souvislosti se snahou o formalizování krevní msty (ovšem dostaly se i do jiných právních okruhů, například do Anglie se dostaly s Normany). Přístup k soubojům od autorit (světských a duchovních) kolísal. Ještě v raném novověku byly v Evropě soudní souboje doloženy, postupně jsou od soudů vytlačovány (u zemského soudu v Brně naposledy připuštěn soudní souboj v šraňkách roku 1549 a toho roku byl Ferdinandem I.

V našem spolku někdy dojde i na meče, ovšem zcela v přátelském duchu

zapovězen), nicméně často figurovaly jako mimosoudní řešení sporů. Kdo z vás již viděl poměrně nový film Poslední souboj, který pojednává o Božím soudu, který se stal ve Francii vsutku posledním?

Datum

Jiří, potulný poustevník, Vám prozradí své datum narození. Přečtete si jeho článek a budete vědět, kdy jej máte zahrnout pugéty růží a litry dobrého piva! Předejme tedy slovo muži, jež se stal patronem čísla...

Osoba, o které si budeme číst, byla ne zcela překvapivě prohlášena za svatou. To se skvěle hodí k tomu, že toto vydání díky mě- patronovi čísla, je více zaměřené na víru v Boha.

Jmenoval se Jan z Boha.

Svatý Jan z Boha, vlastním jménem João Cidade, byl portugalský

světec a ošetřovatel nemocných působící ve Španělsku. Z družiny jeho následovníků vznikl řád milosrdných bratří, který Jana z Boha považuje za svého zakladatele.

Narodil se roku 1495 v Montemor-o-Novo v Portugalsku. Vyrůstal v prosté a zbožné rodině, ale v osmi letech se v domě jeho rodiny objevil neznámý cizinec.

Janovi rodiče jej pohostinně přijali, ale cizinec chlapce přemluvil k útěku z domova, podle jiné verze jej přímo unesl.

Opuštěný chlapec se dostal do Španělska, ve městě Oropese žil jako žebrák a bezdomovec, až se nad ním

slitoval statkář

Francisco Mayoral a přijal ho jako pasáčka ovcí. Francisco si chlapce oblíbil, naučil ho číst a psát a nakonec ho zasnoubil s vlastní dcerou.

Nedlouho před plánovanou svatbou ale nevyrovnaný, vnitřně rozháraný Jan z Bayoralova statku utekl a několik následujících let prožil jako tulák bez domova.

Roku 1521 se stal žoldnéřem a bojoval ve španělské armádě nejprve proti Francouzům, například v bitvě u Fuenterrabia pod velením

Fernanda Álvareze de Toledo y Zúñiga. Po skončení bitvy měl za úkol hlídat kořist, která však byla rozkradena. Jan byl za zanedbání povinností odsouzen k smrti zastřelením, ale

tolerantní velitel mu nakonec trest prominul. Roku 1529 se účastnil obrany Vídně, obléhané tureckými vojsky sultána Sulejmana. Během vojenské služby žil nevázaným životem, propadl alkoholu a zcela se zřekl víry. Po osmnácti letech vojenského života se Jan vrátil do Portugalska, kde se setkal se svým strýcem. Od něho se dozvěděl, že jeho matka zemřela a ovdovělý otec vstoupil do

Tak kdy mám ty narozeniny?

františkánského řádu. To v Janovi probudilo zájem o náboženství. Posléze však odešel do Andalusie, kde živořil jako pastýř ovcí. Posléze se dal zaměstnat jako zedník na stavbě pevnosti Ceuta v Maroku, byl starý mládenec, neuvažoval o svatbě, ale chtěl si zajistit živobytí. Z našetřených peněz si koupil v Granadě domek a začal podnikat jako knihkupec.

Roku 1537 Jan vyslechl kázání sv. Jana z Avily a prožil hlubokou vnitřní proměnu. Svůj dosavadní život náhle vnímal jako sérii zlých činů a psychicky se zhroutil. Běhal bezcílně ulicemi Granady, rval si vlasy a strhával ze sebe oděv, knihy ze svého krámků vyházel na ulici. Jako domnělý šílenec byl zatčen a odvezen do špitálu, kde ho drželi v řetězech, trápili hladem, bitím a pálením. Když tímto způsobem poznal drastické léčebné metody středověku, rozhodl se po zbytek života pomáhat nemocným.

Roku 1539 vybudoval Jan na vlastní náklady v Granadě dům, kde se staral o nemocné a chudé, léčil pomocí bylin, ošetřoval zraněné a

umírající, ke svým pacientům se choval velmi laskavě, povídal si s nimi a společně se s nimi modlil. Dal by se tak pokládat za jistého předchůdce psychoterapeutů. Žil pouze z milodarů a začalo se mu říkat "chudý chudých". Biskup z Tuy, který si soucitného léčitele velmi vážil a snažil se ho finančně podporovat, ho nazval Janem z Boha. Roku 1548 Jan otevřel další

nemocnici v Toledu.

Pomáhal nemocným a potřebným ze všech sil. Zavedl nový způsob rozdělování nemocných a to podle jejich onemocnění.

Roku 1550 se při záplavách vrhnul do vody, aby zachránil tonoucího, sám však onemocněl zápallem plic a zkrátka zemřel před oltářem v kapličky své nemocnice.

Po Janově smrti jeho následovníci založili řád špitálníků (milosrdných bratří) a Jana prohlásili za zakladatele.

Janův cíl tělesnou službou získat duše ošetřovaných Kristu, se objevuje v řádovém heslu: Per corpus animam - tělem k duši.

Jan z Boha byl svatořečen roku 1690 papežem Alexandrem VIII. a jeho památka se připomíná na den jeho narození - 8. března.

Svatý Jan z Boha je patronem Granady, nemocných a nemocnic,

ošetřovatelů, knihkupců a knihtiskařů.

Ve výtvarném umění bývá Jan z Boha vyobrazen v řádovém hábitu, někdy s granátovým jablkem, do něhož je zabodnutý kříž.

Narozeniny slavil ve stejný den, jako já...

Patronův typ

Jiří si dovoluje pozvat Vás na úžasné místo, které má v jeho životě důležité místo. Toto místo je kostel svatého Jiří v Moravičanech.

Kostel svatého Jiří v Moravičanech je gotickou stavbou z konce 15. století. Výtvarně a historicky velmi cenná sakrální

šlechtického rodu ze Šternberka.

Kostel sv. Jiří v

architektura. Areál kostela spolu s farou, kaplemi, ohradní zdí se vstupní branou a farní školou byl v roce 1964 zapsán na seznam kulturních památek. V roce 2017 byla za kulturní památku prohlášena také márnice, která je součástí areálu.

Na místě dnešního kostela svatého Jiří stával v rámci opevněného slovanského hradiště malý dřevěný kostelík v 10. – 11. století.

Z darovacích listin biskupa Albrechta Aleše ze Šternberka (biskup v Litomyšli, Schwerinu a arcibiskup magdeburský) je jisté, že kamenný kostel a fara existovaly již ve 14. století. Nejstarší částí dnešního kostela je gotické kněžiště (presbytář), ve kterém se dochovala hvězdovitá klenba se svorníkem ve tvaru hvězdy. Na tomto svorníku je vyobrazen erb

Moravičanech tedy pochází ze druhé poloviny 14. století, kdy bylo ve stylu gotickém vystavěno kněžiště, později kostelní loď s dřevěným stropem a hranatá věž bez bání. Barokními přestavbami prošel kostel v 16. a v 17. století. Roku 1615 bylo vystavěno nové schodiště do věže, zaklenuto podvěží a zhotoven portál. Zchátralý dřevěný strop byl nahrazen barokní klenbou nad celou hlavní lodí. V roce 1753 byla přistavěna kaple sv. Jana Nepomuckého a sakristie, nově prolomena okna a opraveny fasády. Posledními rozsáhlými opravami prošel kostel počátkem 21. století.

Kostel sv. Jiří stojí na vyvýšenině na levém břehu říčky Třebůvky. Areál kostela vymezuje vysoká hřbitovní zeď s dvoukřídlou bránou z konce 18. století a kaplí

datovanou rokem 1860, v níž je sousoší Kalvárie. Na hřbitově stojí také kartuziánská empírová kaple s hrobkou ze 2. poloviny 19. století. Součástí areálu je i pozdně renesanční fara s hospodářskými křídly a altánkem v její zahradě, barokně upravená v roce 1778, empírově v 1. polovině 19. století. Márnice byla postavena v roce 1896 na hřbitovním pozemku. Jde o jednoduché přízemní stavení přistavěné k průčelí hospodářského křídla, které náleží k faře. V blízkosti kostela, před obvodní zdí, je farní škola s renesančním jádrem. Půdorys kostela tvoří jednoduchá, chrámová architektura se sálovou obdélnou lodí, východním užším polygonálně uzavřeným presbytářem a hranolovou věží připojenou k západnímu průčelí. V čele přízemí věže jsou novodobé dvoukřídlé

vstupní dveře vsazené do pískovcového portálu s rodovými erby Dittrichštejnů a Boskoviců a trojúhelníkovým štítem s reliéfem Madony s dítětem. K severnímu a jižnímu boku presbytáře se připojují krátká boční křídla. Jižní z nich je dvoupodlažní se sakristií v přízemí, severní pak v celé výši zabírá prostor kaple Sv. Jana Nepomuckého zaklenutá kopulí. Na rozhraní lodi a presbytáře se tyčí sanktusník.

Nad hlavním oltářem je umístěn obraz Svatého Jiří, který v roce 1857 namaloval loštický malíř Jan Havelka. Hlavní mramorový oltář je z roku 1909.

Boční oltáře v hlavní chrámové lodi zdobí obrazy Nanebevzetí Panny Marie (vlevo) a Svatý Bruno (zakladatel kartuziánského řádu). Oba tyto obrazy namaloval známý jezuitský malíř 18. století Ignác Viktorín Raab.

V chrámové kapli svatého Jana Nepomuckého je nad bočním oltářem obraz

tohoto světce z roku 1893, který zhotovil český akademický malíř Josef Mathauser. Křížová cesta se 14 zastaveními se nachází po obou stranách chrámové lodi. Obrazy namaloval malíř Josef Mathauser v

roce 1883.

Kněžiště a hlavní loď odděluje velký lomený oblouk, na kterém se nachází 5 kruhových maleb. Uprostřed Ježíš Kristus a po bocích 4 evangelisté se svými atributy: Marek, Matouš, Lukáš a Jan.

Vnitřní stěny kaple sv. Jana Nepomuckého jsou pokryty freskami Josefa Ignáce Sattlera z roku 1753. Fresková výzdoba oslavují život světce, jemuž je kaple zasvěcena.

Renesanční figurální náhrobníky ze 2. poloviny 16. století připomínají příslušníky rodů

Bítovských ze Slavíkovice, Elišky ze Zástřizl a Petra Bukůvky. Vstup do hrobky Bítovských ze Slavíkovice, zřízené r. 1573, kryje deska s jejich rodovým erbem. V chrámové lodi vzadu je náhrobek dívky Magdalény, dcery Jiříka, zlatníka z Moravské Třebové z r. 1585.

Kostel svatého Jiří je farním kostelem Římskokatolické farnosti Moravičany. Je hlavní

dominantou obce Moravičany, chráněnou kulturní památkou České republiky a významným architektonickým prvkem zdejší krajiny severní Hané. Zdejší společenství je velmi živé a tak se kostel stává přirozeným tepem obce.

"Není místa, kde by se tolik stýkala minulost s přítomností jako v chrámě..." citoval P. Josef Novák (do roku 1993 farář v Moravičanech).

Prohlídky kostela i věže jsou možné v případě předchozí domluvy na faře nebo v sakristii kostela.

Opat

Opat je představený kláštera některých mužských řádů. Zpravidla stojí v čele opatství. Podobnou roli jako opat má u ženských řádů abatyše.

Slovo opat je odvozeno z latinského abbas, a to z hebrejského abba, otec. V prvních křesťanských stoletích to bylo uctivé oslovení, později čestný titul a od 6. století podle řehole Benedikta z Nursie označení představeného mnišské komunity. Titul a funkci opata užívají benediktini a další mužské řády, které vznikly jejich reformami (cisterciáci, trapisté atd.) a také

premonstráti. Představení klášterů později vzniklých řeholních řádů a kongregací užívají místo toho označení převor, kvardián, probošt nebo rektor.

Opat je svrchovaný představený s rozhodovací i soudní pravomocí, teprve od Tridentského koncilu (1545-1563) podléhá doзору místního biskupa. Jen v některých otázkách, například při prodeji nebo koupi majetku, se musí poradit se svou

Rád připravuji pro naše členy mše

komunitou. Opatem může být zvolen pouze kněz, volí ho všichni členové komunity, a to na doživotí, opat ovšem může

rezignovat. Volbu potvrzuje biskup, který nově zvolenému opatovi také předává insignie jeho úřadu: berlu, prsten a

mitru. Opatská hodnost patří mezi preláty, opat však nemá biskupské svěcení, a tedy ani jeho pravomoci.

Opatský znak je od pozdního středověku charakterizován černým širokým kloboukem, dvanácti černými uzlíky či třapci po stranách a svisle postavenou berlou za štítem. Na stuze pod štítem může být heslo.

Opat primas je volený předseda shromáždění všech opatů benediktinského řádu. V řádech premonstrátů, cisterciáků a trapistů existuje pro obdobnou funkci označení generální opat.

Ve středověku a v raném novověku se samostatnost kláštera zakládala na jeho nemovitém majetku, který opat spravoval a byl tudíž i světským pánem. Jako takový podléhal - podobně jako biskupové - svému

lennímu pánovi, případně panovníkovi, který ho sám jmenoval. Proto se od raného středověku vyskytovali i laičtí opati (nebo také opati-komendátoři),

kterí někdy nebyli ani členy řádu a vykonávali pouze tuto světskou vládu.

Za německé reformace si opati reformovaných klášterů ponechali svůj titul, časem se však označovali spíše jako preláti nebo probošti. Ve východních církvích odpovídá funkci opata igumen (hégúmenos) nebo archimandrita.

Ve Francii se od 16. století opět oživil starý význam slova abbas a rozšířil se titul abbé jako zdvořilé oslovení (obvykle mladšího) kněze, který nemá žádnou zvláštní funkci.

Členství

Do našich řad přibyl od posledního výtisku další člen. Mladý hoch, jenž se stal pážetem. Jde na něm vidět, jak ho to s námi baví. Přijďte ho podpořit svým úsměvem či potleskem na nějakou naši akci, či sraz. Rádi Vás uvidíme, popovídáme si s Vámi a ukážeme Vám, co

obnášelo žít ve středověku.

Náš spolek se pravidelně schází na různých místech naší vlasti.

Proměnit se na pár hodin či dní do někoho jiného a zapomenout na všední starosti, je pro mnoho z nás povznášející. Vidět nadšené oči turistů a jejich dětí, kteří jsou překvapení, když na své procházce po památkách objeví tlupu rytířů, dam a jiné holoty, nás nabíjí energií.

Přátelská atmosféra našich srazů je něco, na co se každý vždycky moc těší. Občas se shledáváme i na různých akcích pro veřejnost a pravidelně máme jen pro nás krásný hrad, kde probíhá první jarní sraz. Chcete-li se také stát členem našeho spolku, je potřeba být zapálený i šilený. Odvážný i bohabojný. Přijďte na nějaký z našich srazů

v dobovém kostýmu postavy, kterou by jste se chtěli stát a požádejte o členství. Velice rádi Vás mezi sebou přivítáme...

Podrobnosti o nás, seznam

akcí, fotky i videa naleznete vždy na našem webu a facebooku. Tak si splňte sen, jako mnoho našich členů, a zahodte všední shon za hlavu a ponořte se občas do dob dávného středověku:-)

Film

Potulný poustevník Jiří z Mohelnice má rád fantasy filmy a mezi velkou hromadou těchto filmů se jako klenot blyští trilogie PÁN PRSTENŮ. Především první díl Společenstvo prstenu je pro diváka, který do doby natočení tohoto díla nemohl vidět nic obdobného, naprosto úžasný zážitek. Pojd'mě se tedy s Jirkou podívat na první díl podrobněji...

Hlavním hrdinou je hobit Frodo Pytlík (Elijah Wood), který se ve své vlastní domovině zvané Středozemě dostal do samotného centra bitvy mytických proporcí. Bude muset během svého putování prokázat, že moc přátelství a individuální odvahy dokáže úspěšně čelit i těm nejničivějším silám temnoty. Frodova dobrodružství odstartuje dar jeho příbuzného Bilba (Ian Holm). Od něj získá magický prsten, který Froda postaví do soboje se

silami zla reprezentovanými krutovládce Sauronem. Ten touží za každou cenu získat prsten, protože je pro něj zdrojem neomezené moci, jedině s jeho pomocí se mu může podařit zotročit lid Středozemě a stát se jeho neomezeným pánem. Ve snaze čelit Sauronovým temným plánům, se musí Frodo spojit se několika dalšími bytostmi. Vytvoří s nimi takzvané Společenstvo složené z čaroděje Gandalfa (Ian McKellen), hraničáře Aragorna (Viggo Mortensen), elfa Legolase (Orlando Bloom), trpaslíka Gimliho (John Rhys-Davies), Boromira (Sean Bean) a třech dalších hobitů Samvěda (Sean Astin), Smíška (Dominic Monaghan) a Pippina (Billy Boyd) se kterými se vydá na cestu na jejímž konci doufají, že se jim podaří prsten jednou provždy zničit. Jejich cesta však prokáže, že nejenom magické prsteny, ale také sounáležitost všech živých bytostí mohou dokázat netušené věci. Musí však čelit nejen nebezpečím, která na ně číhají na územích ovládaných

Sauronem, ale i rozkladné moci samotného prstenu.

Svět Pána prstenů, tedy Středozemě je velmi

pravděpodobně skutečně nejpropracovanějším fantasy světem všech dob. Vše přitom tehdy odstartovalo jenom snaha autora Johna Ronalda Reula Tolkiena o to představit jeho nově unikátně vytvořené jazyky, které se rozhodl propagovat v rámci svých knih. Už kniha Hobit zažila v roce 1937 takový úspěch, že nakladatel od Tolkiena ihned vyžadoval pokračování, na to si ale musel následně počkat 17 let než v roce 1954-1955 postupně vyšel fantasy epos Pán prstenů. Tato trilogie se stala knižním fenoménem, jednou

z nejúspěšnějších knih všech dob a dostala se i do seznamu povinných čteb. Pochopitelně se tak chystala i dlouhou dobu

filmová verze a i když už třeba v roce 1978 došlo na animované zpracování prvních dvou filmů, na hranou adaptaci se čekalo hodně dlouho. Původně se kolem ní dokonce motala hudební skupina Beatles, která adaptaci plánovala (John Lennon si měl zahrát Gluma, George Harrison zase Gandalfa!), kvůli rozpadu skupiny ale na film nikdy nedošlo. Na realizaci filmové hrané adaptace poté až počátkem 21. století a i když se kolem projektu dříve motali režiséři jako Steven Spielberg nebo Ridley Scott, hlavou projektu se stal nakonec Peter Jackson. Tento rodák z Nového Zélandu startoval u nezávislých hororů, svým výrazným režijním rukopisem a především láskou ke světu, který J. R. R. Tolkien vytvořil se

nakonec právě on stal režisérem celé odklepnuté trilogie a na celé trilogii, která se následně točila celá dohromady pracoval už od roku 1997. A dost

možná i díky dlouhému času na realizaci veškerých nákrešů, soundtracku na kterém skladatel Howard Shore pracoval přesně rok (žádný soundtrack nikdy předtím a pravděpodobně ani poté nedal takovou realizační práci) a především naprostému filmařskému jistému uchopení je z celé trilogie nejenom nejlepší knižní adaptace všech dob ale pro mně osobně je trilogie Pán prstenů i skutečně nejlepší

filmovou trilogií všech dob.

Už první díl Pán prstenů: Společenstvo Prstenu je naprostým filmařským vrcholem, který naprosto bravurně ukázal jak adaptovat knižní předlohu a potěšit jak fanoušky knižní předlohy tak i lidé, kteří případně před premiérou filmů neměli o Pánovi prstenů ani tušení. Nejpropracovanější fiktivní svět Peter Jackson do filmové podoby přepracoval v nejmenším detailu a i když musel jít

směrem kompromisů a do filmu se tak nedostali všechny knižní pasáže (Tom Bombadil!), těžko si skutečně představit lepší zpracování, které by bylo tak jednoduše epické, stylové a především filmařsky dokonalé.

Společenstvo Prstenu představuje naprosto bravurní úvod do světa Středozemě, kde se Peteru Jacksonovi podaří už v prologu ukázat, že nás skutečně čeká něco

ohromného.

Celkově poté Jackson ve filmovém Společenstvu Prstenu naprosto bravurně představuje svět Středozemě

a zvládá to i přesto, že nemá šanci vše tak dokonale vysvětlit a rozebírat do nejmenších detailů jako si to může dovolit kniha. Vysvětlování historie, památných momentů či legend Středozemě nebo různých míst tohoto světa je tak vysvětlováno za pochodu a přesto i v tomhle ohledu se Jacksonovi a spol. vše daří dělat naprosto dokonale.

Zásadní prolog, který funguje jako přivítání do celé trilogie nahradí

funkčně přehozená lehká atmosféra odehrávající se v Kraji, domovně hobitů. Narozeniny Bilba Pytlíka mají neskutečný náboj, mezi lanem McKellenem v roli Gandalfa a lanem Holmem v roli Bilba Pytlíka vzniká skutečný dojem, že jsou tito dva staří přátelé, kteří se vidí po velmi dlouhé době a Jackson zároveň funkčně ovládá zábavné momenty a nakonec i atmosféru při zásadním zvratu, který následně přehodí nastavenou pohodovou atmosféru do osudové.

Společenstvo Prstenu tak už v téhle době nemá dramaturgicky slabá místa a plyne velmi svižně i v rozšířené verzi (ta existuje v rámci celé trilogie, tohle je ale definitivně ten příklad kdy kinoverzi nic nechybí). Jackson zde má šanci pracovat s klasickým kouzlem atmosféry, které si osvojil už u svých hororů, akčními scénami, které jsou choreograficky jednoduchá dokonalost a především už z předlohy zajímavými charaktery a především mytologií. Nazgûlové, Aragorn nebo Saruman v neskutečně cool chladném podání Christophera Leea se dočkají stylových

představaček
(především ta
s Nazgûly je
naprostá
dokonalost),
kameraman
Andrew
Lesnie přitom
všem hází
jeden úžasně
stylový záběr
za druhým
a vše to
následně vede
k osudovému setkání
Elrondovy rady při kterém
se definitivně položí
základy Společenstvu
Prstenu a dochází k druhé
polovině, která už tak
vrcholnému filmu
přihazuje ještě pár polen
navíc.

Společenstvo Prstenu je
blockbuster, je to ale jasný
typ blockbustera
s vrcholnou uměleckou
stránkou a především se
zde pracuje s postavami.
Ať už mluvíme
o Aragornovi, Boromirovi
nebo Legolasovi a Gimlim,
které pojí vzájemná
nenávisť mezi elfy
a trpaslíky a tudíž si tahle
dvojice logicky nemůže
přijít na jméno, tak se vždy
podaří s jednotlivým
charakterem pracovat co
nejlíp to jde. Je tu
i povedená romantická
linka mezi Aragornem
a Arwen, bravurně se tu

předvádí fakt, že se
Frodovi a jeho
hobitím přátelům
otočil život
o 180%
a především
přitom všem
funguje napětí.

Pasáž v Morii je
předčasným
vrcholem filmu,
při kterém
dochází

k souboji se skřety,
horským trollem a v závěru
dojde i na Balroga. I díky
sázce na
praktické
efekty (skřeti
jsou výtvary
maskérů)
a už tehdy
velmi dobrým
vizuálním
efektům se
na to vše
kouká
narámně
a jakmile dojde k osudové
konfrontaci na můstku
Khazad-dûm tak se
Jacksonovi podaří prodat
zásadní moment, kdy je
Společenstvo naposledy
pohromadě a dojde na
bezvýchodné lámání
chleba. Dá se lehce
polemizovat nad tím jestli
Dvě věže emocionální
dopad tohoto momentu
trochu nesráží, za mně ale
prostě a jednoduše
rozhodně ne!

A pak je tu závěr, kde už si
člověk řekne, že už tak
vrcholnou akci a zároveň
vrcholnou práci s emocemi
nejde dát ještě více na
vrchol. Ale daří se to! Zde
na onen pověstný zlomový
moment definitivně
dochází a ve finále tak
dochází k jednoduše
strašně silnému finále,
který možná sází na to, že
nás po jeho konci čekají
ještě dva filmy, o celé
trilogii Pán prstenu ale
rozhodně platí, že fungují
sami o sobě a člověk si tak

může kdykoliv
pustit libovolný
díl. A i toto
vypovídá o tom
jak moc úžasné
filmy to jsou.

Pán prstenu:
Společenstvo
Prstenu je
po vizuální
stránce naprosto
vypiplané dílo na kterém je
vidět jediný libovolný dolar
a po stránce obrazu nebo
naprosto skvělého
soundtracku, který pracuje
s Tolkienem vytvořený
jazyky
se už

v tomhle ohledu jedná o vrcholné dílo.

Jacksonova láska k Tolkienově světu ale zároveň vytvořila též mistrovské zpracování první třetiny jeho příběhu kde skutečně fungují vážné i odlehčené momenty, práce s charaktery i světem, momenty epické i atmosférické a především jde bezpochyby o zásadní filmový milník, který odstartoval pro někoho jednu z nejlepších a pro někoho vyloženě nejlepších filmovou trilogii. Bez prvního dílu není zbytek a i když mám následně Dvě věže a Návrat krále ještě o ždibec radši, Společenstvo Prstenu je díky tomu v zásadě nejdůležitější.....

PC hra

Jiří, i přes svůj mnišský život občas usedne i k počítači. Když nestuduje duchovní věci, rád se odreaguje dobrou hrou. Mezi jeho nejoblíbenější patří série Heroes might and magic. Mezi námi hráči je třetí díl této strategie považován za nejlepší. A o něm se dnes dočtete...

Na recenzi tohoto klenotu sem se velmi těšil, ale jelikož je to hra, která vyšla

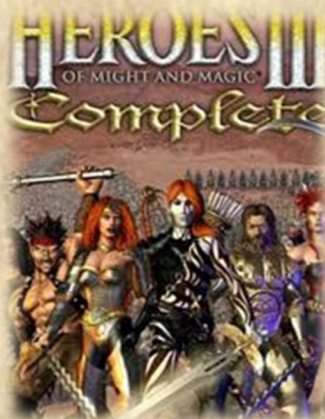
tuším na přelomu tisíciletí a ty stovky hodin, které jsem u ni jako dítě strávil jsou léta vzdálené, musel jsem si těsně před psaním článku hru nainstalovat a zahrát znovu. A hádejte co. Opět mě po těch letech zcela pohltila a donutila k pořádné prokrastinaci.

Heroes 3 jsou klasickou tahovou strategií kombinující pohyb hrdinů po mapě s lítými bitvami, která pro mne jednoznačně definovala žánr nehledě na to, a nyní mne prosím nekamenujte, že jsem nikdy nehrál kampaň a vždy jsem si vystačil s připravenými scénáři, náhodně generovanými mapami a multiplayerem ať již po síti, nebo na jednom PC.

Jak jsem psal výše, pohyb vašeho hrdiny po mapě světa je první ze čtyř herních složek celé hry. Na začátku si vyberete město, za které chcete hrát, zvolíte hrdinu a jde se na věc. Jezdíte s ním po mapě, sbíráte suroviny, stavíte město a hlavně bojujete s volně se potulujícími monstry nebo protihráči. Možnosti map, které můžete projíždět jsou

i nyní po tolika letech dechberoucí. Svět je nádherně barevný, obsahuje velké množství různých scénérií (od zamrzlých krajin přes klasické zalesněné pahorky až po pekelné krajiny plné lávy), které jsou prostě nádherné a dokonale do sebe zapadají. Projíždíte krajinou a hře zcela nepopíratelně věříte každý kousek země, která ubíhá pod kopyty vašeho oře. Při průjezdech ledovými krajinami s jejich

vysokými ledovci cítíte chlad až do morku kostí a při průjezdech mrtvými zeměmi posetými ostatky

válečníků z dávných časů vás až mrazí. A těchto typů různých krajin hra obsahuje kolem deseti. Ale dost už o krajinách, i když bych byl schopen se o nich rozepsat snad i do samostatného článku. Do těch je totiž zasazeno opět ohromné množství různých staveb, které můžete navštěvovat a které mají vždy svůj jasně daný účel a poskytnou vám nějakou výhodu, či risk, ještě větší množství

volně se pohybujících skupinek bojovníků, dolů, surovin, artefaktů a mnoho dalšího, s čím na mapě můžete interagovat. Stejně tak vás mohou překvapit nejrůznější události, jako třeba nečekané přepadení, ztráta surovin nebo peněz, či cokoliv dalšího, co vás napadne. Možnosti jsou neomezené také díky přiloženému editoru map, ve kterém si můžete připravit vlastní úžasné dobrodružství.

Hrdina, se kterým brázdíte úžasný svět má mnoho různých vlastností a dovedností, které se navíc během hraní rozvíjí. Začínáte jako zelenáč bez armády i artefaktů a s minimálními dovednostmi a zkušenostmi. To se ale úžasně zábavným způsobem mění a v průběhu vašeho putování mapou můžete díky bitvám, různým obydlím s bonusy a návštěvou měst nabývat nové schopnosti od základních atributů typu útočná a obranná síla, síla kouzel, štěstí a morálka, až po nejrůznější schopnosti typu expertních dovedností v určité druhy magie, rychlejší pohyb po mapě, nebo třeba vysoká moudrost umožňující vám osvojení složitých kouzel.

Dále můžete se svým hrdinou sbírat artefakty, které jeho vlastnosti ještě více umocní, nebo třeba denně generují určité množství jedné ze surovin. Možností je opravdu nepřeberné množství a vy si můžete vycvičit hrdinu přesně podle svých představ, který bude soustředit veškeré své schopnosti do magie a jejího využití, nebo se stejně tak snadno můžete dát cestou ostříleného válečníka. Hrdinové navíc mají další druhotné schopnosti, které jsou závislé na tom, ke kterému typu města patří. Ano, zní to děsivě složitě, ale opak je pravdou. Trénování hrdiny je tak neskutečně intuitivní a přehledné, že vám budou

stačit dvě tři hry a budete mít naprosto jasno, jak systém funguje.

Třetí důležitá složka ve hře. Bez pořádného zázemí

se váš hrdina nebude mít kam vracet, aby najal nové bojovníky, či se jen schoval za hradby před blížícím se nebezpečenstvím. Město je vaší svatyní, kterou vylepšujete a rozšiřujete a

čerpáte její výhody.

Každý den v něm můžete za suroviny postavit jednu

budovu, která vám buď jednou týdně umožní najímat nové bojovníky, nebo vám bude vydělávat určité množství surovin, či úplně jinou budovu s úplně jiným bonusem, které se liší podle typu města. Těchto typů měst obsahuje hra 9 a jsou až neskutečně rozmanité a umožní vám velmi rozličné zážitky z jejich hraní. Zatímco města typu *Peklo*, *Nekropolis* nebo *Kobka*

jsou tajemná a drsná, s hrůznými potvory k najmutí, města typu lidský *Hrad*, magický *Soutok*, či zasněžená *Věž* se naopak specializují na vzdělání a

magickou sílu vašich hrdinů. Každé z těchto měst má navíc zcela unikátní typ krajiny – kolem *Nekropole* většinou

pod vašimi kopyty křupou kosti a lebky z mrtvé země, kolem Věže se brodíte sněhovými závěsemi a nekonečnými ledovými pahorky, a v případě *Tvrze* zase máte všude kolem sebe samou poušť.

Dalšími ještě nezmiňnými městy jsou lesní *Bašta* a *Pevnost* uprostřed bažin. Díky této rozmanitosti je hra neuvěřitelně barevná a krajina, kterou projíždíte, vždy velmi

originální a osobitá.

Ještě musím zmínit, že kromě výše

zmíněných budov můžete stavět například 5 úrovní věže kouzel, ve kterých se váš hrdina učí magická umění, několik typů opevnění, díky kterým nepříteli velmi ztížíte dobývání vašeho města, nebo třeba objekty typu tržiště surovin, artefaktů, ale také putyku, kde můžete najímat další hrdiny. Možností je opět spousta a když se vám během hry podaří vybudovat plně rozvinuté město se všemi strukturami, je to opravdu nádherná podívaná.

Poslední, zato však veledůležitou složkou

hraní jsou bitvy. Bitva může probíhat na volném prostranství, pokud zaútočíte na neutrální skupinu bojovníků, nebo třeba na nepřátelského hrdinu s jeho armádou. Stejně tak může bitva probíhat na lodi, a nebo formou dobývání nepřátelského města. Bitvy jsou stejně jako pohyb hrdinů po mapě založeny na tahovém principu, kdy se

jednotky vaší a soupeřovi armády střídají v útočení a na začátku každého kola dostane hrdina možnost otevřít knihu kouzel a za určitou částku ze své magické síly seslat na soupeře útočná, či na své vlastní jednotky podpůrná kouzla. Kouzel je opravdu obrovské množství, každý hrdina umí jiná, podle toho, jaká se mu odemknou v jeho věži kouzel. Vždy, když navštívíte město vašeho spojence, nebo dobyjete nepřátelské, hrdina se naučí příslušná kouzla z věže tohoto města. Ale zpět k boji. Po seslání kouzel, které mají navíc

velmi efektní grafické animace pokračují tuhé boje jednotek, z nichž většina má své vlastní unikátní schopnosti. Například *džinové* z Věže mohou místo útoku na nepřítele seslat náhodné podpůrné kouzlo do řad vlastních jednotek. Některé jednotky umí střílet, takže jim nepřítel po útoku nemůže napadení oplatit. *Hrozivý jezdec* z Nekropole má šanci při svém útoku seslat schopnost drtivého útoku, čímž způsobí dvojnásobné škody, a tak dále a tak dále. Po určitém čase hraní za jedno město už budete své bojovníky a hrdiny dobře znát a budete vědět, jakými schopnostmi disponují a co si s nimi můžete dovolit. Bude to ale vyžadovat určitý trénink. Když je dobojováno, vítěz obere poraženého o artefakty, či jeho město, získá zkušenosti a hraje se dál.

Tohle prostě není záležitost, kterou si jednou zahrajete a tím to skončí. Heroes of Might and Magic 3 jsou láskou na celý život. Zabere vám hodiny, dny a týdny hraní, než si celou hru osvojíte tak, abyste znali alespoň obecně všechny jednotky, města, kouzla a další budovy na mapě, ale čím víc budete

hrát, tím víc vás to bude bavit. To vše je navíc doplněno úžasným

Tuto hru si
určitě
vyzkoušejte!

soundtrackem k celé hře a jednotlivým městům. Vše je propracované do neuvěřitelných detailů a všechny složky hraní do sebe úžasně zapadají.

Zkrátka nemám, co bych této hře vytkl a jestli si někdy nějaký počin zaslouží plný počet bodů, pak to musí být právě tenhle. Ať hledám jak hledám, zkrátka mě nenapadá jediná věc, za kterou bych strhl nějaké body.

Je to hra, kterou Vám všem doporučuje nejen Jirka, ale i já.

Poděkování

Začátkem září proběhlo setkání nás-Přátel středověku. Setkání proběhlo na Říčkách u našich členů Emmy a Josefa. Jelikož jsem měl já- rytíř Martin Lví srdce pár dní na to narozeniny, členové našeho spolku si připravili překvapení a sraz byl pojat jako oslava narozenin.

Díky Vám, přátelé, jsem měl možnost poprvé v životě sedět na koni! Bylo to úžasné a moc za tento dárek, stejně jako za ostatní dárky, které jsem od členů dostal, děkuji.

Byť počasí moc neprálo, Říčky si opět užily všichni. Krátká videa a scénky a plno fotek

najde každý na našem webu.

Děkuji za pohostinnost Obchůdku u kostela, středověké kavárně,

Emmě, Josefovi a všem, kteří přijeli.

Rozhovor

S Jirkou jsem měl tu čest vést dlouhý a zajímavý rozhovor, jehož výtah si můžete přečíst níže. Díky němu jsem poznal Jirku zase z jiné stránky a dozvěděl jsem se věci, které do té doby nebyly mé osobě známi. Přečtěte si tedy i Vy, jak se pro Vás Jiřík otevřel!

V našem spolku jsi potulný mnich. Máš za úkol vzdělávat nás v oblasti víry. Tento úkol vzhledem k tomu, kolik je mezi námi neznabohů, je jistě těžký a vyčerpávající. Nechtěl jsi s tím už někdy seknout? A jak ses k víře vlastně dostal?

- Vzdělávání v oblasti víry přece není můj úkol, jsme fanoušci

středověku, nezapomeň na to. Nic za to nedostávám, dělám to ze své svobodné vůle. Rád vám čtu nábožné texty, dělá mi radost sdílet tuto svoji vášeň s dalšími lidmi.

To každý, ale všichni tě berou jako muže, který do našich rad vnáší teologické myšlenky a víru.

-Těžké a vyčerpávající to pro mne není, činím to s radostí. Jen jsem si kolikrát říkal, že je to přínosné jenom mně samému. Seknout jsem s tím chtěl, proto jsem chtěl být raději poustevníkem. Nakonec jsem zjistil, že by mi to chybělo.

K víře jsem se dostal docela pozdě. Vedla k tomu dlouhá a trnitá cesta, ač jsem byl jako novorozenec pokřtěn v kostele ve svém rodišti, zasvěcenému jednomu z mých patronů, totiž sv. Jiřímu drakobijci v Moravičanech. Mým druhým patronem, kterého jsem si vybral při biřmování je archanděl Michael, k tomuto aktu došlo roku 2009.

Rodiče mi v dětství o Bohu neřekli absolutně nic. Můj otec, kterého jsem jako

dítě navštěvoval z rozhodnutí soudu každý sudý víkend v měsíci, se o svém ministrantském působení v kostele, ve kterém jsem byl pokřtěn, stručně rozpovídal až nedlouho před svým skolem.

Vyprávěl mi, že jako dítě znal modlitbu otčenáš

nazpaměť latinsky, protože před druhým vatikánským koncilem, jenž proběhl v letech 1962 - 1965 se při mši svaté používal pouze posvátný církevní jazyk, latina.

A kdy přišel ten okamžik v tvém životě, že jsi se rozhodl pro víru?

-Jednou mi řekl, že už si ho nepamatuje. Asi týden před svou smrtí mi řekl, že měl v nemocnici takové bolesti, že se začal modlit otčenáš latinsky, ve chvíli ukrutné bolesti mu náhle vytanul na mysli.

Jeho spolunocležník se ho pak ptal: "Jirko, cos to předtím řval, já jsem ti nerozuměl ani slovo." I toto vedlo k tomu, že jsem chtěl umět otčenáš latinsky taky nazpaměť.

Dalším impulzem bylo mé působení v našem předchozím spolku, protože jsem chtěl

trumfnout jednoho muže, který si myslel, že je nejlepší z nejlepších, jelikož byl inkvizitor.

Na nejlepšího si jen hrál, neměl srdce na pravém místě. U tebe jde vidět, a to mě baví, že to děláš opravdově.

S láskou a nadšením. Ale pokračuj ve svém vyprávění prosím.

-V období mého dospívání náš dům několikrát navštívili Svědkové Jehovovi ze Šumperka. Vždycky rozprávěli s mou matkou a nevlastním otcem, které se snažili přimět, aby vstoupili do jejich řad. Moji "rodiče" vždy byli od nich obdarováni nějakou útlou knížečkou z produkce jejich církve. Napřed dostali modrou knížečku, příště červenou a nakonec jehovistickou Bibli, která je

mimochodem špatně přeložena, protože byla do češtiny překládána z angličtiny. Knížky jsou bohatě ilustrované, proto jsem si v nich rád listoval. Můj otčími mi po každém jejich odchodu sděloval ve zkratce, co mu a mé matce jehovisti vykládali. Také se mnou listoval knížečkami a podával mi o nich instrukce, které mi měl sdělit.

Když v létě roku 1997 na Moravu udeřily silné deště, které rozvodnily během několika dnů četné toky, nastala pohroma.

To si pamatuji.
Tolik vody jsem do té doby neviděl.

-Tehdy jsem si vzpomněl, že jsem jednou v jehovistické Bibli, kterou můj otčími dostal tuším roku 1996, četl o tom, že Bůh slíbil, že již nikdy na lidi nesešle další potopu světa. Stvrzením jeho slibu mělo být objevení se duhy na obloze po dešti. Ve své mladické nerozvážnosti jsem si myslel, že Bůh chce zase na lid seslat potopu, přestože se zavázal, že tak již nikdy neučiní. Začal jsem s ním tedy komunikovat. Rozmlouval jsem mu jeho úmysly, připomínal mu jeho dávný slib lidem,

modlil jsem se, aby se na "nebi" objevila duha. Pro mě to ten den, bylo tehdy tuším 7.7.1997, byla kritická chvíle, protože se rozvodnilo Moravičanské jezero, které bylo rozlito do vzdálenosti asi padesáti metrů od našeho domu. Do té doby jsem se s povodněmi osobně nesetkal. Později mi má matka vyprávěla, že jí můj děda vyprávěl, že když byl mladý, tak jezdil po Moravičanech na lodičce. O hodně později jsem našel starou fotografii s letopočtem datovaným do roku 1921. Můj dialog s Bohem byl ještě ten samý den ukončen tím nejlepším způsobem, přestalo pršet.

To na tebe muselo mít asi velký vliv. Co bylo dál?

-Když jsem zkraje třetího tisíciletí působil ve škole pro postižené děti, půjčila mi jedna učitelka brožovanou světle hnědou křesťanskou knihu, která změnila můj život.

Díky této knize jsem pronikl do podstaty křesťanské nauky. Škoda,

že si nepamatuji její název, rád bych ji doporučil svým bližním. Asi o rok později jsem si v knihovně půjčil zajímavou knihu plnou zásadních veršů z Nového zákona. Tato kniha mě taky dost ovlivnila.

O Velikonocích roku 2004 jsem jel vlakem s paní Hrubou z Moravičan. Tato paní mi dala kartičku s velikonočním poselstvím a požehnáním Otce arcibiskupa, a pozvala mě, ať někdy přijdu na mši svatou do moravičanského kostela.

A ten kostel ti přirostl k srdci...

-Tak jsem začal chodit do kostela a zjistil jsem, že se mi tam líbí. S oblibou jsem chodíval na mši svatou ve všední dny, protože báječnou atmosféru v kostele umocní nepřítomnost desítek lidí, kteří obvykle chodívají na mši v neděli.

Po krátké době jsem si koupil kancionál, abych mohl zpívat spolu s věřícími. Kancionál je zpěvník katolické církve. Některé písně, které obsahuje, se mi zalíbily tak moc, že jsem si je doma přehrával na flétně.

Tak to bys mohl někdy na sraz vzít tu flétnu.

-V roce 2005 jsem se seznámil s pastorem Církve adventistů sedmého dne Mirkem Ludvíkem. Ten mě pozval na bohoslužbu jejich církve. V jejich modlitebně v Mohelnici jsem se seznámil s několika skvělými lidmi zapálenými do studia Bible. V roce 2009 jsem se přestěhoval do Mohelnice, byt jsem tehdy měl asi 20 metrů od kostela sv.

Tomáše z Cantenbury. Jednoho všedního dne, byl tehdy čtvrtek, jsem se do něj vydal na mši svatou. Kázání místního administrátora, o. Petra Šimaru mě natolik zaujalo, že jsem byl okamžitě

rozhodnut tento kostel pravidelně navštěvovat.

S tímto knězem mě pojilo i sousedské pouto. Faru od mého bytu dělil jen dvorek. O. Šimara mě připravoval na biřmování, které mi bylo uděleno v katedrále sv. Václava v Olomouci o arcibiskupem Graubnerem. V tomto roce jsem ještě stihnul zúčastnit se dvou setkání papeže Benedikta

XVI. s věřícími. Papež na několik dní navštívil Českou republiku.

Setkání s papežem musí být silný zážitek...

-Setkání s papežem bylo úžasné, na kameni

stál jakýsi potulný kazatel a hulákal, že papež je antikrist, což ocitoval citáty z Nového zákona, který třímal ve své ruce, stovky lidí včetně mě mávaly praporky, hrála úžasná skladba od J. S. Bacha "Jesus bleibet meine Freude".

Moji víru posilovaly výlety na svatá místa, například na sv. Hostýn nebo na křížovou cestu u Jaroměřic. Nakonec zmíním nezapomenutelné setkání s tehdy ještě arcibiskupem Dukou v arcibiskupském domě v Praze i v katedrále sv. Vojtěcha, Václava a Víta na svátek sv. Václava.

Tvá oblíbená kniha je jistě BIBLE, co mi o ní povíš?

-Bible není obyčejná kniha, je studnicí moudrosti, protože Bůh do ní skrze její pisatele zaslal své slovo. Je velká škoda, že ji povětšinou nechávají její majitelé jen nečinně ležet, aby se na ni prášilo. Bible není jen jedna kniha, tak se může jevit pouze člověku neznalému křesťanské problematiky. Písmo svaté,

jak se Bibli přezdívá, je
vskutku malou, snadno
přenosnou, knihovnou.

Přiznám se, že ač
jsem se několikrát snažil,
nikdy se mi nepodařilo
bibli přečíst. Máš nějaký
návod či radu, jak na to?

-Odpovím citátem:
"Protož, milý čtenáři, dám
ti dobrou radu, jak nabýt
větší moudrosti. Vlastníš-li
Písmo svaté, ponech jej
ležet ve svém příbytku
rozevřené, a to na místě,
kde bude stále na očích,
aby tě lákalo k četbě."

Bible se dělí na Starý a
Nový zákon. Nový zákon je
naplněním
zákona Starého.
Slovo zákon se
dá zaměnit za
slovo smlouva.

Starý zákon
slouží společně
Židům i
křesťanům.
Židé a
protestantské
církve ovšem neuznávají
deuterokanonické knihy.
Novým zákonem Židé
opovrhují, tvrdí totiž, že
Ježíš byl podvodník;
uznávají ho pouze
křesťané, a to všech
denominací. Starý zákon a
tzv. učení Pavla z Tarsu,
Žida obráceného na
křesťanskou víru viděním

Ježíše na poušti, naopak
zavrhli Kataři, kteří tvrdili,
že hmotný svět, ve kterém
žijeme, je dílem zlého boha
demiurga (d'ábla). Kataři
dle dochovaných pramenů
nejvíce ctili z Nového
zákona evangelium podle
Jana. Těžké časy, které
nyní zažíváme, mohou být
postupným naplňováním
slov knihy Zjevení svatého
Jana na ostrově Patmosu.

Jiříku, myslím, že
čtenáři budou tvým
vyprávěním i znalostmi
uchváteni. Co bys nám
ještě řekl?

-Miluji šachy a
dámu.

Ano, to
vím. Co se
týče šachů,
máme spolu
nevýřízené
účty☺
Tak snad
příště. Děkuji
Jiříku, že jsi
nám věnoval

svůj čas a jistě i kus
osobního života.

Modlitba

Otče náš, jenž jsi na
nebesích,
posvět' se jméno tvé.
Přijď království tvé. Buď
vůle tvá jako v nebi, tak i
na zemi.
Chléb náš vezdejší dej

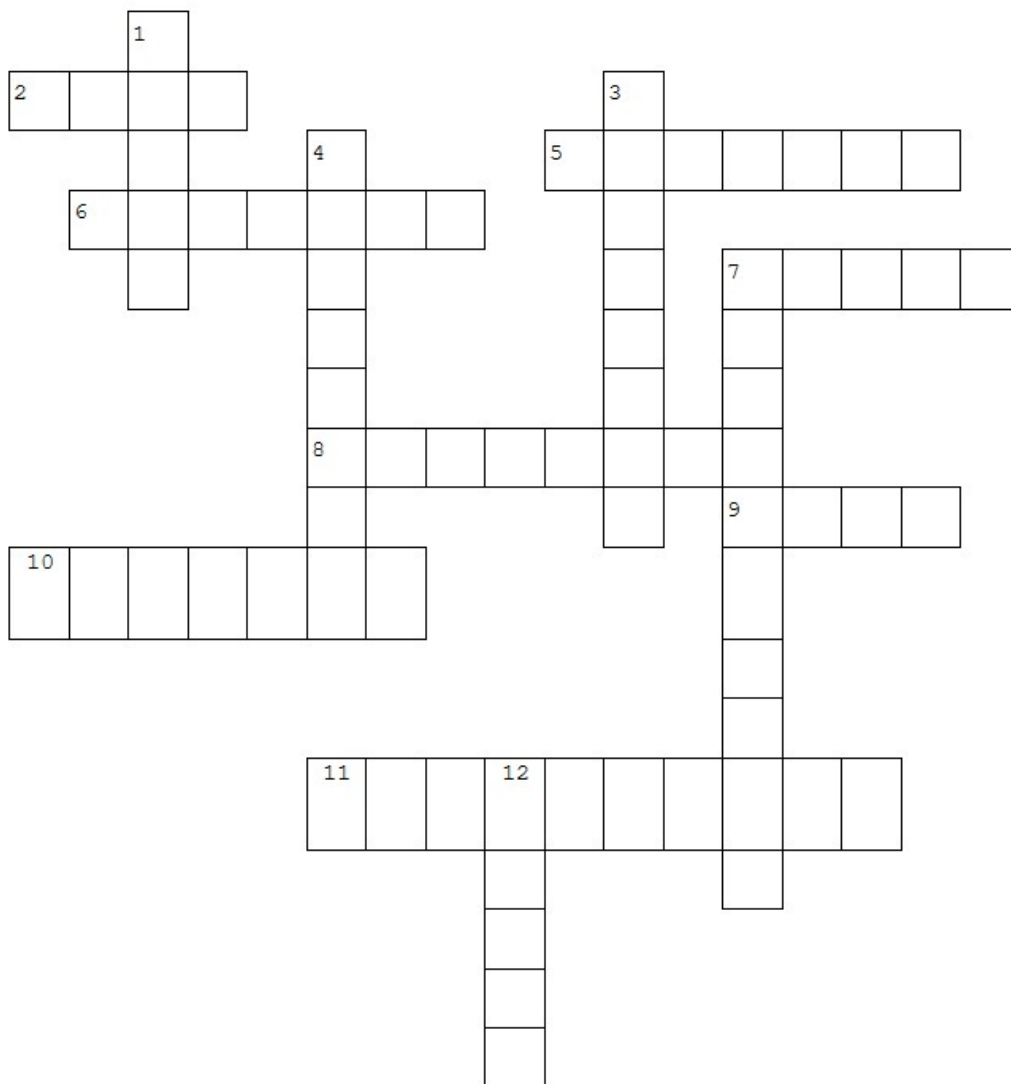
nám dnes. A odpust' nám
naše viny,
jako i my odpouštíme
naším viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Amen.

Pater noster, qui es in
cælis,
sanctificetur nomen tuum;
advéniat regnum tuum;
fiat volúntas tua, sicut in
cælo
et in terra. Panem nostrum
quotidiánum da nobis
hódie;
et dimítte nobis débíta
nostra,
sicut et nos dimíttimus
debitóribus nostris;
et ne nos indúcas in
tentatiónem;
sed líbera nos a malo.
Amen.

Křížovka

V dnešní tajence naleznete
úryvek z bible.

Vodorovně

- 2. Sídlo krále
- 5. Zřícenina nedaleko Zábřehu
- 6. Řádový rytíř
- 7. Obyvatelé kláštera
- 8. Prosba k bohu
- 9. Přesvědčení
- 10. Církevní stavba
- 11. Asketický člověk žijící osaměle

Svisle

- 1. Zástupce Boha na Zemi
- 3. Křížová výprava
- 4. Středověká věda (tvorba zlata z jiných kovů)
- 7. Jirkovo bydliště
- 12. Voskový váleček ke svícení

2-3 6-3 10-67-2

--	--	--	--

1-3 9-3 7-4 11-7 5-4 8-1

--	--	--	--	--	--

12-2 3-6 4-6

			!
--	--	--	---

Přidej se k nám!

Závěr

Vážení čtenáři, pokud jste se prokousali těmito, doufám, zajímavými články až zde, znamená to, že máte za sebou další vydání našeho časopisu Pergamen. Průvodcem Vám byl tentokrát Rytíř Jiří z Mohelnice, potulný poustevník. Věřím, že se Vám líbil každý jeho článek a že křížovka pro Vás byla hračkou. Napište nám na Facebook Váš názor, pošlete nám fotku, kde časopis čtete. Podělte se s ostatními o své zážitky! Přijďte mezi nás na sraz a přidejte se k nám. Zažijete zábavu a poznáte super lidi! Tištěná verze našeho časopisu i těch předchozích je k dispozici na našich srazích za dobrovolný příspěvek. Těšte se na další číslo, které bude tentokráte

v listopadu plné ostrých hrotů šípů, písařských brků a luků. Patronem dalšího vydání bude Lady Renata z Budišova-Lučištnice. Těšte se na další vydání a mějte se hezky. Děkuji všem za podporu a milé vzkazy na facebooku a především těm, co nám posílají dobrovolné příspěvky na náš účet, abychom mohli snadněji realizovat naše akce a setkání, které děláme pro lidi zcela zdarma!

Děkujeme Vám všem...

Další PERGAMEN
bude pro Vás za
měsíc!

www.pratelestedoveku.cz

